

vého soudu i v době vydání advokátního řádu z roku 1868. Ustanovení § 6 adv. ř. žádá jen, by byl hlasující rada sborového soudu v této vlastnosti po pět let použit, aniž by způsob použití obmezovalo výhradně na činnost přímo u sborového soudu aneb dokonce jen v senátech sborového soudu; byla-li mu tudíž přidělena soudcovská činnost u okresního soudu v sídle sborového soudu, působil tím ve vlastnosti hlasujícího rady jako člen sborového soudu a jest mu započítati i tuto dobu do pětileté doby v § 6 adv. řádu předepsané. A v tom právě spočívá rozdíl mezi rady působícími u venkovských okresních soudů a u okresních soudů v sídle sborových soudů. Poněvadž jest nesporné, že žadatelovo působení u krajského soudu trestního v Praze a u krajského soudu civilního v Praze přesahuje dobu pěti let, bylo jeho důvodnému odvolání vyhověti a rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 12684.

Byla-li při zápůjčkách sjednána a zajištěna jistota za všechny vedlejší platy, jež by nepožívaly stejného zákonného zástavního práva s jistinou, obzvláště i za všechny úroky a úroky z prodlení, lze se domáhati hypotekární žalobou i vyšších úroků než knihovně zajištěných, náležely-li vyšší úroky podle obsahu dlužních úpisů a z nich patrného úmyslu stran k vedlejším platům.

(Rozh. ze dne 9. června 1933, Rv I 2303/31.)

Žalobkyně domáhala se na žalované konkursní podstatě hypotekární žalobou zaplacení pohledávek ze čtyř zápůjček s 8% úroky a s 8% úroky z prodlení. Ve sporu šlo hlavně o to, zda žalobkyně jest oprávněna žádati na žalované hypotekární žalobou z prvních třech zápůjček vyšší úroky než 6%, ježto co do těchto hypotek byly knihovně vloženy jen 6%ní úroky, ač se dlužník zavázal platiti 8%ní úroky. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Není vůbec pochyby o tom, že jde v souzeném sporu o žalobu hypotekární a předmětem sporu jest nyní, ana žalovaná kapitálová pohledávka byla stranou žalovanou uznána, jen žalobní nárok, jímž jsou žádány 8% úroky z hypotekárního dluhu. Mezi stranami zůstalo nesporným, že bylo vloženo pro žalující stranu z dlužních úpisů ze dne 4. listopadu 1918, 20. dubna 1921 a 5. srpna 1921 zástavní právo za 28.600 Kč, 8.000 Kč a 10.000 Kč se 6% úroky a se 6% úroky z prodlení a že pro stranu žalující podle dlužního úpisu ze dne 7. listopadu 1927 vloženo bylo zástavní právo pro zbytek pohledávky 23.400 Kč s 8% úroky a s 8% úroky z prodlení. Prvý soudce zjistil, že se úpadce ve všech čtyřech dlužních úpisech podrobil závazku k zapravování i vyšších úroků, jak budou výborem cedentu žalobkyně určeny, dále, že sjednané a zapravené úroky byly usnesením původního věřitele ze dne 1. června 1924 zvýšeny na 8% a že úpadce tyto 8% úroky uznal a je také až do 1. července 1927 platil. Z toho vyplývá, že hypotekární věřitelka byla oprávněna žádati od

dlužníka vyšší úroky než 6% a za více než 3 léta, a bylo by tudíž jen řešiti otázku, zda přísluší žalobkyni podle věcného ručení právo žádati tyto vyšší úroky žalobou hypotekární. Odvolatelka toto právo popírá, avšak podle názoru odvolacího soudu neprávem. Přehlíží, že, jak je patrné z dlužních úpisů, byla vždy sjednána a zajištěna při všech těchto zápůjčkách jistota za všechny vedlejší platy, které by nepoživaly stejného zákonného zástavního práva s kapitálem, obzvláště též za všechny úroky a úroky z prodlení, jež nemají stejného pořadí s kapitálem, takže též nárok ohledně těchto vyšších úroků jest kryt kaucemi. Pokud tedy tyto vyšší úroky najdou své krytí v jistotách, přísluší i jim pořadí kapitálu a bude věcí exekučního soudu, aby rozhodl, do jaké míry přijde v reální exekuci k uspokojení hypotekárně zajištěná pohledávka s příslušenstvím, k němuž patří i tyto úroky, v jejím pořadí, či zda uspokojení takového nedojde. Právní názor, jež zastává odvolatelka, byl by jen tenkrát na místě, kdyby nebylo při jednotlivých hypotekárních pohledávkách vloženo zástavní právo za vedlejší příslušenství, čemuž však v souzeném případě není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná strana cítí se stížena jen ještě tím, že žalující straně z hypoték zřízených podle dlužních listů ze dne 4. listopadu 1918, ze dne 20. dubna 1921, a ze dne 5. srpna 1921 byly přisouzeny místo toliko 6% úroků a úroků z prodlení 8% úroky a úroky z prodlení. Toto své stanovisko opírá, stejně jako v odvolání, o publicitu veřejné knihy pokud se týče o §§ 14 a 17 knih. zák., ale nevšímá si toho, že, jak správně zdůraznil již odvolací soud, byla vždy sjednána a zajištěna při všech těchto zápůjčkách i zvláštní jistota (kauce) pro vedlejší platy, k nimž podle obsahu uvedených dlužních úpisů a z nich patrného úmyslu stran patřily i ony vyšší úroky, k jichž zaplacení se úpadce podle písmeny m) listin zavázal. Nedůvodnému dovolání, jež se jinak odkazuje na správné důvody napadeného rozsudku, nebylo proto vyhověno.

Čís. 12685.

Vydal-li ten, na jehož adresu byly objednány věci třetí osobou, věci třetí osobě, neručí dodateli z důvodu náhrady škody, nezaplatila-li třetí osoba za dodané věci.

Tím, že ten, na něhož byly zaslány věci objednané třetí osobou na jeho adresu, s věcmi disponoval (vydal je třetí osobě), přijal reální nabídku vlastním jménem a musí fakturovanou cenu zaplatiti dodateli.

(Rozh. ze dne 9. června 1933, R II 112/33.)

S., agent žalující firmy a spolužák žalovaného, dal si zaslati od žalující firmy na adresu žalovaného zboží, objednávku na jméno žalovaného fingoval, zboží u žalovaného převzal, je prodal a výtěžek pro sebe